

Hồi 7

Không Thủ Cầm Long

H

ồ Lực đương nhiên cũng là người.

Nhưng lão là một người rất phi thường, trong đời lão, đích xác đã làm không biết bao nhiêu chuyện phi thường.

Khi lão mới nhập giang hồ, có nhiều người gọi lão là “hồ ly”.

Nhưng ngoài cơ trí giảo hoạt của con hồ ly ra, lão cũng có sự nhẫn nại chịu đựng của con lạc đà, sự khắc khổ của con trâu cày, nét săn mỗi mảnh liệt của con chim ưng, nét mẫn tiệp của con bồ câu, nét sắc bén của đao kiếm.

Chỉ tiếc rằng lão đã già.

Mục lực của lão đã mờ, bắp thịt nhão nhệch, phản ứng trì độn, hơn nữa lại mang bệnh phong thấp kinh niên trầm trọng, đã nhiều năm bệnh hoạn triền miên, muốn đứng cũng không nổi.

May mắn cho tới nay lão vẫn được tôn kính như xưa.

Công đường cổ kính, rộng rãi cao ráo, luôn luôn ẩn tàng ý tứ tối tăm âm đạm.

Bàn ghế cũng cổ kính, màu sơn cũng từ từ tiêu thoái, gió thổi tới lui, bụi bặm trên trần bị gió quét, rơi xuống mình khách nhân.

Hiện tại gió đang thổi.

Liễu Trường Nhai phủ bụi trên mình Long Ngũ, Long Ngũ thì thầm:

- Nơi đây đáng lẽ cần được quét dọn.

Liễu Trường Nhai cười, nói:

- Tôi không chú ý lắm, có người số mệnh bắt phải đu tới đưa lui dưới sự điều khiển của bụi bặm.

Long Ngũ hỏi:

- Người là loại người đó ?

Liễu Trường Nhai gật đầu, thốt:

- Nhưng ông không phải, Hồ lão gia cũng không phải.

Long Ngũ lạnh lùng nói:

- Người nhất định phải so sánh ta với lão ?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Vì các ông vốn cùng một kiểu, trời sinh tự thị cao cao tại thượng.

Long Ngũ ngâm miệng.

Đại sảnh khôi phục sự im lặng, gió thổi tạt vào giấy bao cửa sổ, giống như tiếng lá rơi.

Thu gần tàn, sắp tới lúc tuyết rơi.

- Lão gia tử có ở đây không ?

“Có”. Lão gia đình mở cửa trả lời, “Các người cứ vào trong sảnh đường, ta đi thông báo”.

Lão gia đình đầu bạc trắng, da mặt nhăn nheo, so tuổi tác và bộ mặt đầy theo đao chém chắc cũng là một bằng hữu cùng vào sinh ra tử với Hồ Lực đó giờ.

Cho nên dù lão nói chuyện không khách khí, Liễu Trường Nhai cũng không để tâm, vào đại sảnh ngồi chờ, chờ rất lâu.

Hồ Nguyệt Nhi ?

Nàng chắc phải biết Liễu Trường Nhai tới, tại sao lại không ra ?

Liễu Trường Nhai không hỏi, không có ai để hỏi.

Nơi này hần mới đến có hai lần, hai lần cộng lại chỉ gặp ba người – Hồ Lực, Hồ Nguyệt Nhi, và lão gia đình mở cửa hồi nãy.

Nhưng nếu ai cho rằng chỗ này vô ra tự do, thì lầm, mà còn lầm chết người !

“Chết người”, ý tứ nói về cái mạng của người đó.

Hồ lão gia tử xuất đạo mấy chục năm, giang hồ hắc đạo, bị lão bắt không biết bao nhiêu người.

Kẻ thù muốn lấy mạng lão, không biết bao nhiêu mà kể, bao gồm những kẻ dám tìm tới đây.

Người có đến, luôn luôn không có một mạng sống sót đi ra.

Ánh trăng đã chìm dần phương tây, trong đại sảnh càng thêm âm u.

Hồ lão gia tử vẫn chưa lộ diện.

Long Ngũ không nhịn được, cười lạnh:

- Chẳng như lão có giá cũng không ít.

Liễu Trường Nhai điềm đạm nói:

- Đại nhân có giá, tịnh không chỉ có một mình ông.

Hần cười cười:

- Hà hướng, nếu tôi là ông, tôi nhất định không bồn chồn gặp mặt lão sớm.

Long Ngũ hỏi:

- Lão không gấp gáp muốn gặp ta sao ?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Lão không bao giờ gấp gáp.

Long Ngũ thốt:

- Bởi vì ta bây giờ như con cá nằm trong lưới ?

Liễu Trường Nhai nói:

- Nhưng trong mắt lão, ông vẫn còn là một con độc long.

Long Ngũ thốt:

-Ồ ?

Liễu Trường Nhai nói tiếp:

- Lão là một người thận trọng, nếu không hỏi rõ ràng, tuyệt không đến gặp con độc long này.

Long Ngũ hỏi:

- Tại sao ?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Trước tiên hỏi con độc long có thật sự biến thành con cá hay không, rồi cũng phải hỏi con cá có còn lợi thế hay không.

Long Ngũ hỏi:

- Hỏi ai ?

Liễu Trường Nhai hỏi lại:

- Ai thấu hiểu ông nhất ? Ai rành chuyện này nhất ?

Long Ngũ thốt:

- Lam Thiên Mãnh ?

Liễu Trường Nhai cười.

Long Ngũ hỏi:

- Lão cũng đã đến ?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Tôi nghĩ lão vừa đến.

Ngay lúc đó, một thanh âm già cả tươi cười nói:

- Xin lỗi vô cùng, bắt người phải chờ lâu.

o0o

Đại sảnh dài khoan khoát, màn trướng phủ trên vòm tò vò, những cái vòm đó chia đại sảnh ra thành năm phần.

Bọn Liễu Trường Nhai đang ở ngoại sảnh ngoài cùng, thanh âm vọng ra từ cái vòm cuối cùng.

Một lão nhân tiều tụy khô héo, khoác áo hồ cừu, ngồi trên một cái xe đẩy to lớn.

Người đẩy xe chính là lão gia đình mở cổng hồi nãy và Lam Thiên Mãnh.

Vừa lúc đó, nghe “cách” một tiếng, trên bốn cái vòm đồng thời hạ xuống bốn cái lưới sắt, Hồ lão gia tử cùng bọn Liễu Trường Nhai hoàn toàn bị cách đoạn.

Lưới sắt thô dày như cánh tay người, chẳng khác nào thiên quân vạn mã, nhất thời khó có thể xuyên phá.

Liễu Trường Nhai tuyệt không ngạc nhiên, lần đầu tiên hấn tới, cũng đã thấy qua, người kinh ngạc là Long Ngũ.

Tới bây giờ, y mới tin Hồ Lục rất thận trọng, thật không ai bì được.

Liễu Trường Nhai đứng dậy, vòng tay tươi cười:

- Lão gia tử vẫn khỏe chứ ?

Hồ Lục nhú mày tươi cười, đáp:

- Ta rất khỏe, người cũng rất khỏe, tất cả chúng ta đều khỏe.

Hồ Lục nhìn Long Ngũ, nói tiếp:

- Lưới trời lồng lộng, một con kiến cũng không lọt, ta biết trước sau gì y cũng có ngày hôm nay.

Lão tươi cười nhìn sang Liễu Trường Nhai:

- Ta không nhìn lầm người, ta biết người quyết không làm ta thất vọng.

Liễu Trường Nhai nhìn Lam Thiên Mãnh:

- Sự tình từ đầu đến đuôi, người đã kể cho lão gia tử nghe ?

Lam Thiên Mãnh xoa xoa tay trên những vết trầy trụa trên mặt, cười khổ nói:

- Người xuất thủ quá nặng tay. Ta chỉ sợ không nói được.

Hồ Lục cười lớn:

- Hiện tại hai người ân đền oán trả đủ rồi, không ai nên để chuyện này trong tâm nữa.

Lão đột nhiên vẫy tay, quay đầu thốt:

- Cũng triệt khai mấy thứ này đi.

“Mấy thứ này” chính là bốn tấm lưới sắt.

Lão già mặt đầy vết đao chém do dự, Hồ Lục nhú mày, la:

- Người cũng nên nhớ rằng, Liễu đại gia đã là huynh đệ của ta, giữa huynh đệ, tuyệt không thể có gì ngăn trở.

Long Ngũ đột nhiên cười lạnh, nói:

- Một đôi huynh đệ tốt, một con chó săn, một con cáo.

Hồ Lục thản nhiên mặt mày chẳng hề biến sắc, cười thốt:

- Người nên nhớ, một khi huynh đệ bọn ta còn sống, người như người từng kẻ từng kẻ tất cả phải chết không có chỗ chôn !

Những tấm lưới sắt đã được kéo lên.

Hồ Lục đột nhiên nói:

- Đưa món đồ đó cho Liễu đại gia, kéo theo con độc long đó tới đây, để ta nhìn y cho rõ.

Lão già đình lập tức cầm một gói vải đi tới đưa cho Liễu Trường Nhai, bên trong gói chỉ có một bộ đồ xanh.

Chính là bộ đồ Hồ Nguyệt Nhi mặc cái đêm định tình với Liễu Trường Nhai, trên y phục còn thoang thoảng mùi hương của nàng.

Hồ Lục nói:

- Trước khi nó ra đi, muốn ta lưu bộ y phục đó lại đưa cho người.

Tâm can Liễu Trường Nhai chùn xuống:

- Nàng ... nàng đi đâu ?

Trên khuôn mặt tiêu tụy nhợt nhạt của Hồ Lục lộ nét bi thương:

- Mỗi người đều phải tới nơi đó, nơi tới rồi không thể trở về.

Hồ Lục cúi đầu nói tiếp:

- Trăng tròn rồi cũng khuyết, người cũng chẳng tránh được bi hoan thăng trầm, người còn trẻ, người nên hiểu thấu mấy chuyện này.

Liễu Trường Nhai cứng người.

Hồ Nguyệt Nhi thật đã chết ?

Nàng lúc nào cũng thúc giục chàng, muốn chàng phải khỏe mạnh mà sống, tại sao nàng lại chết ?

Tại sao chết bất thành linh như vậy, tại sao chết sớm như vậy !

Liễu Trường Nhai không muốn tin, không chịu tin.

Nhưng hắn không thể không tin.

Hồ Lục thở dài, càng trông già hơn, tiều tụy hơn, nhợt nhạt hơn:

- Nó có một căn bệnh ghê tởm không chữa được từ nhỏ, nó cũng biết nó có thể chết bất cứ lúc nào, nó một mực giấu chuyện đó không cho người biết, thủy chung đâu có muốn cười người, chỉ sợ người buồn.

Liễu Trường Nhai bất động, ngậm câm.

Hắn không phải là dạng thiếu niên nhiệt tình xung động, hắn không khóc không cười, hắn chỉ đứng yên si si dại dại, cơ hồ biến thành một người đá.

Lam Thiên Mãnh cũng thở dài:

- Ta không ép người uống, nhưng hiện tại ..." Lão đưa hồ rượu qua, "Hiện tại người thật sự cần uống hai hơi".

Rượu nóng.

Lão hiển nhiên đã chuẩn bị sẵn cho Liễu Trường Nhai.

Một người tan nát tim gan, ngoại trừ rượu ra, còn có thứ gì khác có thể an ủi ?

Uống thì sao ?

Tửu nhập sâu tràng, có thể được lệ tương tư ?

Nhưng, không uống thì sao ?

Có thể uống thống thống khoái khoái, luôn luôn tốt hơn.

Liễu Trường Nhai chung quy tiếp nhận hồ rượu, miễn cưỡng cười, nói:

- Lão cũng cùng uống với ta chứ.

Lam Thiên Mãnh thốt:

- Ta không uống.

Lão cười phảng phất có vẻ miễn cưỡng:

- Trong miệng ta máu còn chưa khô, một giọt rượu cũng không thể uống.

Liễu Trường Nhai cười, nói:

- Không uống cũng phải uống.

Lam Thiên Mãnh giật mình.

"Không uống cũng phải uống". Đây là cách nói chuyện gì đây ? Ai biết được Liễu Trường Nhai cũng có thể nói một câu ngang tàng như vậy.

Hắn thản nhiên giơ hồ rượu lên, muốn đổ vào miệng Lam Thiên Mãnh.

Lam Thiên Mãnh tái mặt.

Lão già mặt đầy vết sẹo đao chém cũng biến sắc.

Chỉ có Hồ Lực, mặt vẫn không hiện một chút biểu tình gì, đột nhiên khoát tay, từ trong tay áo lão phát xuất ba điểm hàn tinh hướng Long Ngũ bay tới.

Long Ngũ đã bị điểm huyết, giống như một con cá chết nằm trên bàn chờ lão làm thịt.

Khi ba điểm hàn tinh vừa tới sát, thân hình y đột nhiên lảo không phóng vọt lên cao !

Giống hệt như trong bức tranh thần long lảo không phi khởi.

Hồ Lực lúc này lãnh như khô đằng, định như bàn thạch, hiện tại thân sắc đã thay đổi.

“Đinh” một tiếng, hỏa tinh bắn tứ phía, ám khí lão phóng ra đã găm vào sàn đá xanh.

Tiếp đó, lại “đinh” một tiếng, Lam Thiên Mãnh huy quyền đánh ra một chiêu, không trúng mặt Liễu Trường Nhai, lại đập vỡ hồ rượu.

Rượu trong bình cũng giống như sao trên trời bắn tóe lên trên, vãi vào mặt lão ta, vãi vào mắt lão ta.

Lão cơ hồ bị trúng thứ ám khí tối độc nhất thiên hạ, đột nhiên rớt rít gào la điên khùng, hai tay ôm mắt, gào la dẫy dụa.

Trong cái hồ đó, đương nhiên là có rượu độc ?

Hồ Lực giao phó nhiệm vụ, Liễu Trường Nhai rõ ràng đã hoàn thành nhiệm vụ, tại sao Hồ Lực lại sai người hạ độc hắn ?

Rõ ràng Liễu Trường Nhai không thủ cầm long làm cho Long Ngũ không động đậy được, tại sao hốt nhiên thần long lại tung bay ?

o0o

Không có gió.

Bên ngoài cửa sổ mây xám trên trời hoàn toàn ngưng đọng, giống như một bức tranh thủy mặc dịu dục.

Tiếng la gào khóc than cũng đã đình chỉ.

Lam Thiên Mãnh chạy ra ngoài, ngã xuống sàn đá, thân hình khô ngô hùng tráng đó, đột nhiên ngã gục ngay lập tức.

Liễu Trường Nhai nhìn lão ngã gục, lúc đó mới quay đầu lại, thân ảnh Long Ngũ

cũng vừa hạ xuống.

Hồ Lực ngồi bất động, thần tình lại khôi phục trấn định, thì thào:

- Bảy bước, hấn chỉ chạy đúng bảy bước.

Liễu Trường Nhai bất nhần thở dài nhẹ nhẹ, nói:

- Độc tửu lợi hại thật.

Hồ Lực thốt:

- Chính tay ta phối thành loại độc tửu đó.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Để giành cho tôi ?

Hồ Lực gật đầu, đáp:

- Vì vậy người vốn phải ân hận.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Ân hận ?

Hồ Lực tiếp:

- Tửu vị rất ngon.

Trong mắt lão chừng như có ý tứ hối hận: “Lam Thiên Mãnh vốn không xứng uống loại rượu đó”.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Ô ?

Hồ Lực nói:

- Hấn vốn không phải là người tốt, vốn không xứng chết như vậy.

Liễu Trường Nhai:

- Chết là chết ...

Hồ Lực ngắt lời hấn, tiếp:

- Chết cũng có nhiều cách.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Cách chết của lão ta ra sao ?

Hồ Lực đáp:

- Chết rất du khoái.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Vì lão ta chết rất mau lẹ ?

Hồ Lực gật gật đầu, nói:

- Chết gọn gàng mau lẹ, chết không thống khổ triền miên, chỉ có nhân tài mới xứng chết như vậy.

Lão ngẩng đầu, nhìn Liễu Trường Nhai chăm chăm, khoe miệng đột nhiên hé nở một ý tứ vui mừng, chậm chậm nói tiếp:

- Ta luôn nghĩ ngươi là người tốt, cho nên mới xứng để ta chuẩn bị loại độc tửu đó cho ngươi.

Liễu Trường Nhai cười:

- Nói như vậy, tôi chừng như phải cảm ơn ông.

Hồ Lực thốt:

- Ngươi vốn nên cảm ơn ta.

Liễu Trường Nhai nói:

- Nhưng ông quên một chuyện.

Hồ Lực hỏi:

- Chuyện gì ?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Ông quên hỏi tôi trước, coi tôi có muốn chết hay không ?

Hồ Lực điềm đạm nói:

- Ta khi giết người, không bao giờ hỏi người ta có muốn chết hay không, chỉ hỏi người ta tại sao chưa chết.

Liễu Trường Nhai thở dài, thốt:

- Có lý.

Hồ Lực nói:

- Cho nên hiện tại phải hỏi sao ngươi chưa chết.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Tôi chưa chết, có phải cũng vì tôi không phải là người tốt ?

Hồ Lực cũng cười, nói:

- Ngươi quả thật không phải.

Liễu Trường Nhai tiếp:

- Tôi nếu là người tốt, tất nghĩ không ra sao ông lại muốn giết tôi.

Hồ Lực hỏi:

- Ta muốn hỏi ngươi, ngươi nghĩ ra từ hồi nào ?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Ngay từ khi bắt đầu, tôi đã nghĩ ra.

Hồ Lục thốt:

- Ô ?

Liễu Trường Nhai tiếp:

- Ngay từ đầu, tôi đã hoài nghi, tên đại đạo chính không thể là Long Ngũ, mà là ông.

Hồ Lục thốt:

- Ô ?

Liễu Trường Nhai nói tiếp:

- Bởi vì tất cả các vụ án, chờ tới lúc ông thoái vị rồi mới xảy ra, Long Ngũ chắc chắn không sợ ông, nếu y muốn làm gì, quyết không cần đợi ông về hưu rồi mới bắt đầu làm.

Hồ Lục thốt:

- Lý do này chừng như không thuyết phục lắm.

Liễu Trường Nhai nói tiếp:

- Những vụ án này, mỗi vụ đều cực kỳ tinh vi, không để lại một chứng cứ gì, chỉ có một cao thủ chuyên môn mới làm được.

Hồ Lục hỏi:

- Long Ngũ không phải là một cao thủ chuyên môn sao ?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Không phải.

Hồ Lục hỏi:

- Làm sao mà người đoán định được ?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Bởi vì tôi cũng là một cao thủ chuyên môn, cho nên tôi nhìn ra được.

Hồ Lục hỏi gặng:

- Người chắc chắn ?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Tôi không chắc, cho nên tôi phải đi tìm bằng cứ.

Hồ Lục tiếp:

- Cho nên người mới bắt Long Ngũ về đây.

Liễu Trường Nhai gật đầu, thốt:

- Tôi làm như vậy, hoàn toàn là để ông tin tưởng tôi, đối với tôi ông bớt cảnh giác, nếu không tôi căn bản không có cách nào tới gần ông.

Hắn cười cười, nói tiếp:

- Tôi nếu không bắt Long Ngũ về đây, ông không bao giờ cho người mở mấy tấm lưới sắt.

Hồ Lực thở dài, nói:

- Trước đây ta nhìn lầm người, người thật sự không phải là người tốt.

Liễu Trường Nhai nói:

- Tôi thì một mực từ trước tới giờ chưa nhìn lầm ông.

Hồ Lực cười, nhưng nhấm tình hoàn toàn không có ý tứ vui vẻ.

“Ta là loại người nào ?” Lão vừa cười vừa hỏi, “Người có nhận ra không ?”.

Liễu Trường Nhai đáp:

- Ông là người cơ trí cẩn thận, tuyệt không một ai có thể bắt ông, chỉ tiếc tham vọng của ông quá lớn.

Hồ Lực lắng nghe.

Liễu Trường Nhai tiếp:

- Lúc đầu ông phạm tội, có lẽ chỉ muốn làm nhanh chóng mau mắn, nhưng chỉ tiếc một khi bắt đầu thì không còn cách để ngừng, bởi vì ông mãi mãi không thỏa mãn.

Hồ Lực nhìn hắn, tròn mắt giống như kết thành hai hạt băng châu.

Liễu Trường Nhai tiếp lời:

- Cho nên ông không những làm nhiều hơn mà còn lớn hơn, càng ngày càng nhiều, ông cũng biết làm vậy rất nguy hiểm, tuy ông đã thoái ẩn, nhưng những chuyện này trước sao gì mạnh mẽ cũng dẫn tới ông.

Hắn tựa hồ cảm khái: “Một người một khi đã ăn cơm công môn một ngày, vĩnh viễn không tưởng tới ra khỏi cánh cửa đó”.

Hồ Lực thốt:

- Cho nên ta nhất định phải tìm một người thế ta chịu tội, có vậy thì mấy vụ điều tra mới được hủy bỏ.

Liễu Trường Nhai nói:

- Cho nên ông cũng biết chỉ sau khi cuộc điều tra hoàn toàn triệt tiêu thì ông mới vĩnh viễn tiêu diêu pháp ngoại.

Hồ Lực cười nói:

- Người quả nhiên là một cao thủ chuyên môn.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Nhưng tôi có một chuyện phải rất lâu tôi mới thông, tại sao ông phải chọn Long Ngũ ?

Hồ Lực hỏi lại:

- Người nghĩ không ra ?

Liễu Trường Nhai thốt:

- Vô luận chọn ai khác thế chỗ chịu tội, nhất định dễ dàng hơn chọn Long Ngũ rất nhiều.

Hồ Lực nhìn Long Ngũ, Long Ngũ ngồi xuống, chọn một cái ghế thoải mái nhất để ngồi.

Y chừng như rất bình tĩnh thung dung, chừng như chuyện này hoàn toàn không liên hệ gì đến y.

Hồ Lực thở dài:

- Ta quả không nên chọn y, con người y thật sự không dễ đối phó.

Liễu Trường Nhai nói:

- Nhưng ông không thể không chọn y.

Hồ Lực hỏi:

- Tại sao ?

Liễu Trường Nhai thốt:

- Bởi vì chuyện này tịnh một mình ông hoàn toàn không thể tác chủ được.

Hồ Lực thốt:

-Ồ ?

Liễu Trường Nhai nói tiếp:

- Ông còn có một trợ thủ, một trợ thủ muốn lừa Long Ngũ vào tử địa.

Hồ Lực hỏi:

- Người nghĩ ra chuyện này khi nào ?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Sau khi gặp Tương tư phu nhân, tôi lúc đó mới nghĩ ra chuyện đó.

Hồ Lực nói:

- Người nói trợ thủ của ta là Thu Hoàn Ba ?

Liễu Trường Nhai gật đầu, nói:

- Nàng vốn không thể biết tôi đi tìm nàng, nhưng nàng lại chuẩn bị sẵn sàng, chờ

đón tôi.

Hồ Lục hỏi:

- Người hoài nghi ta cho nàng biết ?

Liễu Trường Nhai nói:

- Biết chuyện này, ngoài tôi ra, chỉ còn Long Ngũ, Tần Hộ Hoa, và Hồ Nguyệt Nhi.

Hồ Lục nói:

- Người thì hoàn toàn không thể báo cho nàng.

Liễu Trường Nhai tiếp lời:

- Long Ngũ và Tần Hộ Hoa cũng không thể.

Hồ Lục thừa nhận.

Liễu Trường Nhai nói:

- Cho nên tôi tính đi tính lại, Thu Hoàn Ba biết được bí mật này, chỉ có một giải thích duy nhất – chỉ bởi vì nàng vốn quán xuyên thông đồng với ông.

Hắn cười, nói tiếp:

- Hà hướng, ông tuy không phải là người giỏi tính toán, nhưng sáu người thêm một người thành bảy người, chuyện này tôi phải coi ông giỏi.

Hồ Lục nhướng mày, câu này lão không hiểu.

Liễu Trường Nhai tiếp:

- Tôi đã biết rằng, bên ngoài bí động của Thu Hoàn Ba có bảy người phòng thủ, nhưng Hồ Nguyệt Nhi chỉ kể cho tôi tên sáu người, hôm đó tôi ở tửu lầu trên núi, người tôi thấy cũng chỉ có sáu.

Hồ Lục hỏi:

- Người chỉ thấy Đường Thanh, Đan Nhất Phi, Câu Hồn Lão Triệu, Thiết hòa thượng, Lý Đại Cầu, và âm dương nhân ?

Liễu Trường Nhai gật đầu:

- Cho nên tôi cứ thấy kỳ quái, còn một người nữa đi đâu ?

Hồ Lục hỏi:

- Hiện tại người đã nghĩ ra chưa ?

Liễu Trường Nhai thốt:

- Tôi nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có một cách giải thích.

Hồ Lục hỏi:

- Giải thích làm sao ?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Nàng một mực không kể về nhân vật thứ bảy, chỉ vì sợ tôi nhận ra người đó.

Hồ Lục hỏi:

- Người đó là ai ?

Liễu Trường Nhai thốt:

- Người đó nếu không là Vương Nam, nhất định phải là Hồ Nguyệt Nhi.

Wương Nam vốn là người giả mạo làm chồng của Hồ Nguyệt Nhi, chính là gã nông phu tham tiền sợ chết.

Liễu Trường Nhai tiếp:

- Tôi biết chắc chắc Vương Nam hoàn toàn không phải là một nông phu thật sự, cũng biết rõ hắn hoàn toàn không phải là một bộ đầu.

Hồ Lục hỏi:

- Người biết lai lịch của hắn ?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Bởi vì tôi không biết, cho nên tôi chỉ hoài nghi.

Hồ Lục thở dài, nói:

- Người suy luận quả thật rất chu đáo, tính ra còn chu đáo hơn cả ta.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Ông cũng có chuyện không thông ?

Hồ Lục đáp:

- Có rất nhiều.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Ông cứ nói.

Hồ Lục hỏi:

- Người tịnh không chế trụ Long Ngũ ?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Ông cũng từng nói, y hoàn toàn không phải là người dễ đối phó.

Hồ Lục hỏi:

- Y chắc không thật sự giết Tần Hộ Hoa ?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Tần Hộ Hoa là bằng hữu thân tín của y, cũng là bằng hữu trung thật duy nhất, không ai có thể giết loại bằng hữu đó.

Hồ Lực hỏi tiếp:

- Vậy đây chỉ là một tuồng kịch mà người cố ý tạo ra, diễn kịch cho Lam Thiên Mãnh xem ?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Tôi đã tính toán, bên cạnh của Long Ngũ, nhất định có người của ông nằm vùng.

Hồ Lực thốt:

- Cho nên người cố ý để Lam Thiên Mãnh quay trở về đây trước, kể cho ta nghe.

Liễu Trường Nhai nói:

- Tôi đánh lão ta, hoàn toàn không phải chỉ vì thù giận, mà cũng là để cho ông tin tôi.

Hồ Lực cười khố, nói:

- Ta thật nghĩ không ra làm sao Long Ngũ biết để thông đồng với người diễn kịch.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Hiện tại ông nghĩ chưa thông ?

Hồ Lực hỏi lại:

- Người gặp Thu Hoành Ba rồi, không gặp y liền chứ ?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Không.

Hồ Lực hỏi:

- Vậy từ lúc nào bọn người thương lượng kế hoạch này ?

Liễu Trường Nhai đột nhiên cười, nói:

- Ông biết tại sao tôi làm cho Khổng Lan Quân giận ?

Hồ Lực lắc đầu.

Liễu Trường Nhai tiếp lời:

- Vì tôi cố ý muốn nàng ta đem cái hộp không về.

Hồ Lực hỏi:

- Trong cái hộp không đó chắc có bí mật gì ?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Không có bí mật gì, chỉ bất quá có một tập kịch.

Hồ Lực hỏi lại:

- Có một tập kịch ?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Tôi tính toán Khổng Lan Quân nhất định đem cái hộp không đó về cho Long Ngũ, cũng tính toán được y nhất định đọc kỹ tập kịch của tôi, phụ theo tôi diễn vở kịch đó.

Hắn cười nói tiếp:

- Ông quả thật nhìn y không lầm, tôi cũng không, chỉ bất quá y rất thông minh có thể tưởng tượng ra, vở kịch này y diễn không thua tôi chút nào.

Long Ngũ đột nhiên nói:

- Người quên một vai diễn xuất thần.

Liễu Trường Nhai cười nói:

- Tần Hộ Hoa đương nhiên diễn rất hay.

Long Ngũ thốt:

- Nhưng lão ta một mực lo ngại.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Lo kế hoạch của tôi làm không được ?

Long Ngũ gật đầu.

Liễu Trường Nhai nói:

- Nhưng các người lại diễn rất chuẩn.

Long Ngũ thốt:

- Đó là vì chỉ có lão lo ngại.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Ông không lo ngại ?

Long Ngũ cười, nói:

- Bằng hữu của ta tuy không nhiều, nhìn lầm người cũng không nhiều.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Ông thấy Hồ Lực là người ra sao ?

Long Ngũ đáp:

- Căn bệnh lớn nhất của lão tịnh không phải là lòng tham.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Là cái gì ?

Long Ngũ đáp:

- Là hắc tâm.

Liễu Trường Nhai nói:

- Ông nhìn quả nhiên giống tôi.

Hắn thở dài, quay sang Hồ Lực:

- Ông nếu không lập tức muốn giết bọn chúng tôi diệt khẩu, tôi hiện tại không thể xác định ông là người tôi muốn kiếm.

Hồ Lực hỏi:

- Hiện tại người đã xác định ?

Liễu Trường Nhai đáp:

- Không còn nghi ngờ gì nữa.

Hồ Lực thốt:

- Người chừng như quên một chuyện.

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Chuyện gì ?

Hồ Lực đáp:

- Tên đại đạo leo tường khoét vách, xuất nhập vương phủ như chỗ không người, ta lại là người tàn phế bán thân bất toại.

Liễu Trường Nhai cười.

Hồ Lực hỏi:

- Người không tin sao ?

Liễu Trường Nhai hỏi lại:

- Nếu ông là tôi, ông có tin không ?

Hồ Lực nhìn hắn, lại nhìn sang Long Ngũ, đột nhiên cười:

- Ta nếu là người, ta không tin.

Nụ cười của lão, trong mắt cũng ánh lên nét vui vẻ, nét vui vẻ của con cáo giáo hoạt, của con rắn độc địa.

Lão đột nhiên quay đầu, hỏi lão gia đình:

- Người tin không ?

- Tôi tin.

- Hai chân ta không phải đã liệt sao ?

- Phải.

- Dao của người đâu ?

- Dao đây.

Trên mặt lão gia đình không có một chút biểu tình, chậm chậm xuất thủ, lắc tay một cái, trong tay đã thấy có hai cán dao, dao không dài, nhưng rất bén.

Hồ Lực cười hỏi:

- Đao của người không phải cực nhanh sao ?
- Rất nhanh.
- Nếu đâm vào chân ta thì sao ?
- Ông không đau.
- Tại sao ?
- Bởi vì chân ông vốn phế liệt.
- Thật sao ?
- Để tôi thử.

Trên mặt lão ta cũng không có chút biểu tình gì, đột nhiên xuất thủ, đao quang loé lên, hai cán đao nhô trên chân Hồ Lực, lưỡi đao một thước ba phân, đâm sâu lút cán.

Máu lẫn dãi nhỏ giọt, trên mặt Hồ Lực vẫn điểm một nụ cười, nói:

- Quả nhiên là thật, ta quả nhiên không đau.

Lão gia đình cúi đầu, những nếp nhăn trên mặt chừng như có nhiều hơn, nghiêng răng, thốt từng tiếng:

- Vốn là thật, tôi vốn tin là vậy.

Hồ Lực ngửa đầu cười lớn, nhìn Liễu Trường Nhai và Long Ngũ:

- Các người ? Hiện tại các người có tin chưa ?

Không ai trả lời, không ai có thể trả lời.

Bên ngoài cửa sổ gió vẫn thổi, gió đẩy đưa mùi quế hoa thơm lừng.

Long Ngũ đột nhiên thở dài nhè nhẹ, thì thầm:

- Tối nay rất có thể có mưa.

Hắn chậm chậm đứng lên, phất bụi trên tay áo, quay đầu bước ra.

Liễu Trường Nhai nhìn y đi ra, đột nhiên cũng thở dài, thì thầm:

- Tối nay chắc chắn có mưa.

Hắn cũng đi ra, đi đến cổng, không nhịn được, quay đầu lại, nói:

- Tôi không muốn mắc mưa, ông cũng nên đi.

Hồ Lực cười thốt:

- Ta không muốn người mắc mưa, người cho dù không phải là người tốt, cũng không tệ lắm.

Liễu Trường Nhai nói:

- Nhưng tôi còn có một chuyện muốn hỏi ông.

Hồ Lực thốt:

- Cứ hỏi.

Liễu Trường Nhai nói:

- Ông có thanh danh, có địa vị, có vô số người sùng bái ông, cuộc sống của ông, đã thoả mái hơn rất nhiều người.

Hồ Lực thốt:

- Đó là vì ta khổ tâm lao lực bao nhiêu năm mới đổi được.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Tôi biết.

Hắn thở dài, nói tiếp:

- Bởi vì vậy cho nên tôi mới không hiểu.

Hồ Lực hỏi:

- Không hiểu cái gì ?

Liễu Trường Nhai thốt:

- Ông lao lực tranh đấu bao nhiêu năm, mới có được ngày nay, hiện tại ông có tất cả, lại đã già rồi, tại sao lại phải làm chuyện này ?

Hồ Lực trầm ngâm, một hồi lâu sau, chậm chậm đáp:

- Vốn lúc trước ta không hiểu, tại sao một người càng già, lại càng tham lam ? Người ấy bộ muốn đem tiền vào quan tài ?

Liễu Trường Nhai hỏi:

- Hiện tại ông đã hiểu ?

Hồ Lực chậm chậm gật đầu, tiếp:

- Hiện tại ta minh bạch, người già tham tiền bởi vì người già hoàn toàn hiểu, biết rằng trên thế gian tuyệt không có cái gì có thể bì được tiền tài.

Liễu Trường Nhai thốt:

- Tôi không hiểu.

Hồ Lực cười, nói:

- Đợi đến khi người sống tới cỡ tuổi ta, người sẽ hiểu.

Liễu Trường Nhai do dự, chung quy cũng đi ra, ra tới ngoài cổng, lại quay đầu hỏi:

- Còn Nguyệt Nhi ?

- Người muốn gặp nó ?

Liễu Trường Nhai gật đầu, thốt:

- Vô luận nàng chết hay sống, tôi muốn tái kiến nàng một lần.

Hồ Lực nhắm mắt, điềm đậm nói:

- Chỉ đáng tiếc nó chết hay sống, người không thể gặp được.

Mưa đập vào song cửa sổ, bụi mưa dày đặc.

Hồ Lực mở mắt, nhìn thanh đao ghim trên chân, toàn thân đột nhiên đau đớn quần quai.

Mưa lạnh, rất lạnh.

“Thu sắp tàn rồi, càng ngày càng lạnh”. Hồ Lực thì thầm, đột nhiên rút lưỡi đao ra ...

- o O o -